

VENDIM
Nr.32, datë 28.12.2009

NË EMËR TË REPUBLIKËS SË SHQIPËRISË

Gjykata Kushtetuese e Republikës së Shqipërisë, e përbërë nga:

Vladimir Kristo	Kryetar i Gjykatës Kushtetuese
Kujtim Puto	Anëtar i “ “
Xhezair Zaganjori	Anëtar i “ “
Petrit Plloçi	Anëtar i “ “
Sokol Sadushi	Anëtar i “ “
Sokol Berberi	Anëtar i “ “
Vitore Tusha	Anëtare e “ “
Admir Thanza	Anëtar i “ “
Fehmi Abdiu	Anëtar i “ “

me sekretare Blerina Çinari, në datën 10.09.2009 mori në shqyrtim në seancë plenare mbi bazë dokumentesh çështjen nr.16 Akti, që i përket:

KËRKUESE: Violeta Kanani, përfaqësuar nga av. Avni Shehu, me deklaram.

SUBJEKTI I INTERESUAR: Bashkia Fier, përfaqësuar nga Luan Çala, me autorizim.

OBJEKTI: Shfuqizimi si antikushtetues i vendimit nr.781, datë 12.6.2007 të Kolegjit Civil të Gjykatës së Lartë.

BAZA LIGJORE: Nenet 42, 131/f, dhe 134/g të Kushtetutës së Republikës së Shqipërisë.

GJYKATA KUSHTETUESE,

pasi dëgjoi relatorin e çështjes, Fehmi Abdiu; kërkuesin që u shpreh për pranimin e kërkesës; përfaqësuesin e subjektit të interesuar që u shpreh për rrëzimin e kërkesës dhe pasi bisedoi çështjen në tërësi,

VËREN:

I

Kërkuesja Violeta Kanani, ka qenë pronare e kampingut “Radi”, i cili ka shërbyer për strehimin e të ardhurve nga Kosova gjatë periudhës së luftës 22.4.1999 - 7.7.1999. Ajo ka pasur një marrëveshje me bashkinë Fier për strehimin dhe ushqimin e të ardhurve, marrëveshje që do realizohej nga subjekti i interesuar kundrejt një shpërblimi. Bashkia Fier ka përmbushur vetëm pjesërisht detyrimin e saj, edhe pas disa përpjekjesh për t’u mirëkuptuar.

Me vendimin nr.909, datë 29.5.2003, Gjykata e Rrethit Gjyqësor Fier ka vendosur pranimin e kërkesëpadisë dhe ka detyruar palën e paditur të paguajë në favor të palës paditëse shumën e detyrimit prej 4.807.260 lekësh kamatëvonesat në shumën 3.732.160 lekë, si dhe kamatë vonesat deri në momentin e ekzekutimit të vendimit.

Me vendimin nr.514, datë 26.12.2003 Gjykata e Apelit Vlorë ka lënë në fuqi vendimin nr.909, datë 29.5.2003 të Gjykatës së Rrethit Gjyqësor Fier.

Me vendimin nr.572, datë 14.4.2005 Kolegji Civil i Gjykatës së Lartë ka vendosur prishjen e vendimit nr.514, datë 26.12.2003 të Gjykatës së Apelit Vlorë dhe dërgimin e çështjes për rigjykim në po atë gjykatë, por me tjetër trup gjykues.

Me vendimin nr.8, datë 7.3.2006 Gjykata e Apelit Vlorë ka vendosur lënien në fuqi të vendimit nr.909, datë 29.05.2003 të Gjykatës së Rrethit Gjyqësor Fier.

Mbi rekursin e subjektit të interesuar, me vendimin nr.781, datë 12.6.2007 Kolegji Civil i Gjykatës së Lartë ka vendosur ndryshimin e vendimit nr.8, datë 7.3.2006 të Gjykatës së Apelit Vlorë dhe të vendimit nr.909, datë 29.5.2003 të Gjykatës së Rrethit Gjyqësor Fier, si dhe rrëzimin e padisë.

Kërkuesja ka kërkuar shfuqizimin e vendimit nr.781, datë 12.6.2007 të Kolegjit Civil të Gjykatës së Lartë për këto arsye:

- Kolegji Civil i Gjykatës së Lartë ka vepruar në kundërshtim me kompetencat e tij që lidhen me ushtrimin e funksionit rishikues, të parashikuar në nenet 472/b dhe 485 të Kodit të Procedurës Civile (K Pr Civile). Ai ka rivlerësuar në mënyrë të ndryshme provat që janë administruar gjatë gjykimit në shkallën e parë dhe në gjykatën e apelit. Veç këtyre, Kolegji ka vlerësuar në mënyrë të ndryshme rrethanat me rëndësi që kanë lidhje me thelbin e çështjes;

- Ky kolegji, në vendimin e tij, nuk jep përgjigje të arsyetuara dhe logjike të provave të pranuara nga dy gjykatat më të ulëta, si dhe të problemeve ligjore, duke shkelur edhe detyrimin për arsyetimin e vendimeve nga ana e gjykatave. Kolegji Civil i Gjykatës së Lartë nuk ka arsyetuar se për cilat shkaqe kanë ndryshuar rrethanat e çështjes dhe për çfarë shkaqesh nuk ka pranuar interpretimet juridike që kanë bërë të dy gjykatat, e shkallës së parë dhe të dytë;

- Është shkelur parimi i paanësisë, sepse Gjykata e Lartë ka vendosur dy herë për të njëjtën çështje, duke mbajtur qëndrime të ndryshme.

Subjekti i interesuar ka kërkuar rrëzimin e kërkesës, duke pretenduar se nuk ka ekzistuar një marrëdhënie detyrimi e aq më tepër një kontratë mes bashkisë Fier dhe kërkueses.

II

Lidhur me pretendimin e kërkueses se Kolegji Civil i Gjykatës së Lartë ka dalë jashtë funksionit rishikues sipas urdhërimeve të neneve 472 dhe 485 të K.Pr.Civile.

Kërkuesja pretendon se vendimi nr.781, datë 12.6.2007 i Kolegjit Civil të Gjykatës së Lartë është antikushtetues, pasi shkel të drejtën kushtetuese për garantimin dhe mbrojtjen e pronës private sipas nenit 42 të Kushtetutës dhe nenit 6 të Konventës Europiane për të Drejtat e Njeriut. Sipas kërkueses, vendimi i mësipërm nuk ka respektuar kërkesat e nenit 472 të K.Pr.Civile, pasi Kolegji Civil i Gjykatës së Lartë ka kapërcyer kompetencat duke dalë tej juridiksionit rishikues, gjë që ka çuar në përfundime të ndryshme nga ato të gjykatave të tjera edhe përsa i përket rrethanave të faktit të pranuara prej tyre.

Për t'u shprehur në lidhje me këtë pretendim, Gjykata Kushtetuese (Gjykata) e çmon të nevojshme të ripërsërisë vlerësimet e jurisprudencës së saj në lidhje me funksionin rishikues të Gjykatës së Lartë, parashikuar në nenin 141 të Kushtetutës, sipas të cilit, ajo duhet të aplikojë të drejtën mbi faktet, duke e interpretuar dhe zbatuar drejtë dhe në mënyrë të njësuar në të gjithë sistemin gjyqësor. Në këtë koncept është mbështetur neni 141 i Kushtetutës duke përcaktuar Gjykatën e Lartë si gjykatë që kompetencën e saj në lidhje me funksionin rishikues ta aplikojë brenda kompetencave të saj dhe duke zhvilluar një procedurë të përcaktuar në mënyrë rigoroze nga ligji dhe Kushtetuta (*Vendimet nr.31, datë 1.12.2005 dhe nr.7, datë 9.3.2009 të Gjykatës Kushtetuese*).

Sa më sipër, rekursi, si mjet për rishikimin e vendimeve, ushtrohet vetëm për gabime të ndryshme të shkeljes së ligjit. Gjatë gjykimit, kolegji rishikon gjykimin e bërë mbi çështjet e së drejtës, por ai nuk mund të interpretojë faktet e çështjes, sepse është i detyruar t'i konsiderojë ato të mirëqena, ashtu siç janë vërtetuar, përshkruar e pranuar në vendimin e kundërshtuar.

Nga ky këndvështrim, nxjerrja e konkluzionit për provat në të kundërt me vlerësimin e dy gjykatave të shkallëve më të ulëta nuk pajtohet me natyrën e gjykimit në Gjykatën e Lartë. Sipas nenit 472 të K.Pr.Civile, ky kolegji ka në kompetencë t'i shqyrtojë problemet që kanë të bëjnë me mosrespektimin ose zbatimin e gabuar të ligjit material e procedural, por pa bërë një rivlerësim të provave në të kundërt me atë që kanë bërë gjykatat e hallkave më të ulëta (*Vendimi nr.17, datë 30.4.2007 i Gjykatës Kushtetuese*).

Gjatë shqyrtimit të çështjeve Gjykata e Lartë nuk merr prova, por shqyrton dhe analizon

çështjen në drejtim të kontrollit të ligjshmërisë dhe bazueshmërisë së vendimeve të ankimuara. Një kontroll i tillë konsiston në analizën e plotë të fakteve dhe rrethanave, të cilat janë pranuar më parë si të vërteta nga gjykatat e faktit dhe të apelit, por pa i ndryshuar ato (*Vendimi nr.7, datë 9.3.2009 i Gjykatës Kushtetuese*).

Duke analizuar rastin në shqyrtim, Gjykata konstaton se Kolegji Civil i Gjykatës së Lartë, me vendimin nr.781, datë 12.6.2007, duke pranuar **“mosekzistencën e marrëdhënies së detyrimit që rrjedh nga kontrata”** ka bërë vlerësim të kundërt për provat dhe faktet, jashtë vlerësimit nga dy shkallët e para të gjykimit të çështjes, që kanë pranuar se ... *fakti i ekzistencës së kontratës mes palëve vërtetohet me dokumentet e administruara në seancë gjyqësore, ku pala e paditur pranon se ka lidhur kontratë me palën paditëse Violeta Kanani. Gjithashtu, pagimi i një pjese të detyrimit në vlerën 9.500.000 lekë nga pala e paditur, duke pranuar dhe pjesën e papaguar, hedh poshtë dyshimin e mosekzistencës së një kontrate...*”.

Krejt ndryshe nga provat e faktet që pranojnë gjykatat, e shkallës së parë dhe e apelit, Kolegji Civil i Gjykatës së Lartë, mbi të njëjtat prova, ka konkluduar se pretendimi i kërkuësës për ekzistencën e një marrëdhënie detyrimi nuk është provuar gjatë seancës gjyqësore. Në këtë mënyrë kolegji ka vepruar në kundërshtim me nenin 485 të K.Pr.Civile, sipas të cilit ai ka të drejtë të vendosë prishjen e vendimit të gjykatës së apelit dhe lënien në fuqi të vendimit të gjykatës së shkallës së parë, si dhe të ndryshojë njëkohësisht vendimet e dy gjykatave më të ulëta, por nuk ka të drejtë, që mbi bazën e rivlerësimit të provave të administruara, të prishë të dy vendimet dhe të rrëzojë kërkesën, e as t'i ndryshojë ato duke vendosur rrëzimin e padisë (*Vendimi nr.31, datë 01.12.2005 i Gjykatës Kushtetuese*).

Rëndësi për çështjen ka dhe fakti se Kolegji Civil i Gjykatës së Lartë, më përpara, me vendimin nr.572, datë 14.2.2004 ka vendosur prishjen e vendimit nr.514, datë 26.12.2003 të Gjykatës së Apelit Vlorë dhe ka vendosur dërgimin e çështjes për rigjykim në po atë gjykatë me tjetër trup gjykues, duke i pranuar provat e faktet, ashtu siç i kanë pranuar dhe vlerësuar gjykatat më të ulëta dhe duke urdhëruar hetimin për përcaktimin e saktë të shumës së detyrimit të Bashkisë ndaj kërkuësës. Pas kësaj, gjykata e apelit ka marrë ekspert dhe ka vlerësuar shumën e detyrimit sipas orientimit të dhënë nga Kolegji, duke u mbështetur e duke i vlerësuar provat ashtu siç ishin vlerësuar më parë dhe, me vendimin nr.8, datë 7.3.2006 ka vendosur përsëri lënien në fuqi të vendimit nr.909, datë 29.5.2003 të Gjykatës së Rrethit Gjyqësor Fier.

Nga sa më lart, Gjykata konstaton se nëpërmjet paragrafit të fundit të vendimit, sipas të cilit: *“Paditësja nuk arriti të provojë se ndërmjet saj dhe anës së paditur ka një marrëdhënie detyrimi e lindur kjo nga kontrata ose nga ligji dhe për pasojë, ajo nuk mund të kërkojë gjyqësisht ekzekutimin e një detyrimi, i cili nuk provohet ...”*, Kolegji ka gabuar, pasi ka interpretuar ligjin duke rivlerësuar provat dhe duke deformuar rrethanat e çështjes.

Nga sa u parashtrua Gjykata vlerëson, se Kolegji Civil i Gjykatës së Lartë, duke vendosur rrëzimin e padisë me argumentin se paditësja nuk ka pranuar ekzistencën e një kontrate ndërmjet saj dhe anës së paditur, ka vlerësuar provat, madje në të kundërtën e vlerësimit që u ka bërë këtyre provave gjykatat e shkallës së parë dhe e apelit, dhe e ka zgjidhur vetë çështjen, krejt ndryshe nga ato, duke dalë kështu jashtë funksionit kushtetues të rishikimit dhe për rrjedhojë, ka shkelur të drejtën e kërkuësës për një proces të rregullt ligjor.

Lidhur me pretendimin se Kolegji Civil i Gjykatës së Lartë nuk e ka arsyetuar vendimin.

Sipas kërkuësës, me vendimin e dytë nr.781, datë 12.6.2007 Kolegji Civil i Gjykatës së Lartë nuk u ka dhënë përgjigje të arsyetuara dhe logjike provave të pranuar nga dy gjykatat më të ulëta, si dhe problemeve ligjore, duke shkelur edhe detyrimin për arsyetimin e vendimeve nga ana e gjykatave si pjesë e procesit të rregullt ligjor.

Në jurisprudencën e saj, Gjykata ka theksuar domosdoshmërinë e arsyetimit të vendimeve gjyqësore si një garanci për procesin ligjor. K.Pr.Civile parashikon se gjykata e mbështet vendimin e saj vetëm mbi faktet që janë paraqitur gjatë procesit gjyqësor. Vendimet duhet të përmbajnë bazën ligjore mbi të cilën bazohet zgjidhja e mosmarrëveshjes, analizën e provave dhe mënyrën e zgjidhjes së mosmarrëveshjes. Arsyetimi i vendimeve është element

thelbësor i një vendimi të drejtë. Qëndrimet e vlerësimet e gjykatës mund të kontrollohen nga një gjykatë më e lartë sipas procedurave përkatëse dhe që kjo të jetë e mundur, duhet bërë arsyetimi i vendimit, nëpërmjet të cilit gjyqtari tregon me qartësi faktet dhe ligjin e zbatueshëm që e kanë çuar në një zgjedhje ndërmjet disa mundësive. Pra, gjyqtari duhet të shpjegojë arsyet e vendimeve të tij, duke iu referuar fakteve për të cilat është zhvilluar procesi, ligjeve të zbatueshme dhe kërkesave të ndryshme të palëve”. Po kështu, Gjykata ka theksuar se: “Vendimi gjyqësor në çdo rast duhet të jetë logjik, i rregullt në formë dhe i qartë në përmbajtje. Në tërësinë e tij ai është konsideruar si një unitet, në të cilin pjesët përbërëse janë të lidhura ngushtësisht mes tyre. Ato duhet të jenë në shërbim dhe funksion të njëra-tjetrës. Argumentet e pjesës arsyetuese duhet të jenë të bazuara dhe të lidhura logjikisht, duke respektuar rregullat procedurale dhe të formojnë një përmbajtje qartësisht koherente brenda vendimit, e cila përjashton çdo kundërthënie apo kontradiksion të hapur ose të fshehtë. Këto argumente duhet të jenë gjithashtu të mjaftueshme për të mbështetur dhe pranuar pjesën urdhëruese. Konkluzionet e pjesës arsyetuese duhet të bazohen jo vetëm në aktet ligjore, por edhe në parimet dhe rregullat që karakterizojnë mendimin e shëndoshë e logjik” (*Vendimi nr.7, datë 9.3.2009 i Gjykatës Kushtetuese*).

Në rastin në shqyrtim, Gjykata konstaton se argumentet e kërkuarit për një arsyetim jo logjik të vendimit të Kolegjit Civil të Gjykatës së Lartë nuk qëndrojnë, sepse kolegji nuk ka vepruar në kundërshtim me kërkesat e Kushtetutës dhe të Kodit të Procedurës Civile.

Lidhur me pretendimin e kërkuarës së Kolegjit Civil i Gjykatës së Lartë ka shkelur parimin e paanësisë.

Sipas kërkuarës është shkelur parimi i paanësisë, sepse Gjykata e Lartë ka vendosur dy herë për çështjen në kolegje të ndryshme, ku ka qënë i njëjti anëtar si relatori i çështjes dhe se kolegjet kanë mbajtur qëndrime të ndryshme për të njëjtën çështje. Në vendimin e dytë nr.781, datë 12.6.2007, ku është ndryshuar vendimi i gjykatës së faktit dhe apelit duke u rrëzuar padia, Kolegji Civil i Gjykatës së Lartë ka mbajtur qëndrim të ndryshëm nga qëndrimi i mëparshëm, me të cilin e ka pas kthyer çështjen për rishqyrtim vetëm për saktësimin e vlerës së detyrimit.

Parimi i paanësisë, i cili duhet të gjejë zbatim përkatësisht te çdo shqyrtim i çështjeve gjyqësore kërkon që secili nga vendimmarrësit, të mos ushqejë paragjykime në lidhje me çështjen e shtruar përpara tij dhe të mos veprojë në mënyrë të tillë që të ndihmojë interesat e vetëm njëerës palë.

Për të vërtetuar shkeljen e parimit të paanshmërisë në një proces gjykimi duhet dalluar qëndrimi subjektiv, në të cilin bëhen përpjekje për t’u siguruar lidhur me bindjen personale të një gjyqtari në çështjen konkrete dhe qëndrimi objektiv, i cili përqendrohet në vlerësimin e garancive të mjaftueshme që mënjanojnë çfarëdolloj dyshimesh që janë të justifikueshme në këtë sferë (*Vendimi nr.37, datë 22.12.2003 i Gjykatës Kushtetuese*).

Veç sa më lart, paanësia e gjykatës në një proces pranohet se është një garanci kushtetuese për çdo individ dhe pranohet gjithashtu, se gjykimi, konsiderohet i paanshëm derisa njëra nga palët, në rrjedhën e procesit, të paraqesë prova për të vërtetuar të kundërtën (*Vendimi nr.7, datë 11.3.2008 i Gjykatës Kushtetuese*).

Ky koncept kushtetues ka të bëjë me faktin se kontrolli i ushtruar nga Gjykata Kushtetuese, përfshirë edhe rastet e shkeljes së të drejtave të individit nga një proces i parregullt ligjor, është një kontroll subsidiar që do të thotë, se individ duhet t’i ketë shtetur mjetet dhe rrugët e tjera ligjore përpara se t’i drejtohet Gjykatës Kushtetuese. Juridiksioni kushtetues për shkelje të të drejtave themelore për një proces të rregullt, bëhet i mundur kur kërkuarësi të ketë shtetur mjetet e ankimit pranë gjykatave të sistemit gjyqësor. Shterimi nënkupton që kërkuarësi duhet t’i shfrytëzojë, në shkallët e sistemit gjyqësor, të gjitha mjetet e lejueshme dhe mundësitë procedurale për vendosjen në vend të të drejtave të pretenduara. Mjetet ligjore shterojnë kur në varësi të rrethanave të çështjes, rregullat procedurale nuk parashikojnë mjete të tjera ankimi” (*Vendimi nr.15, datë 18.4.2007 i Gjykatës Kushtetuese*).

Duke qënë kështu, Gjykata çmon se kërkuarja nuk legjitimohet në lidhje me këtë pretendim, sepse nuk ka ezauruar në mënyrë efektive të gjitha mjetet procedurale për të vënë në

vend të drejtën e saj për një proces të rregullt ligjor.

Si përfundim, Gjykata vlerëson se Kolegji Civil i Gjykatës së Lartë ka cenuar të drejtën për një proces të rregullt ligjor të kërkuarës vetëm në lidhje me pretendimin e parë, me funksionin e Gjykatës së Lartë në kuptim të nenit 42 të Kushtetutës dhe nenit 6 të Konventës Europiane për të Drejtat e Njeriut.

PËR KËTO ARSYE,

Gjykata Kushtetuese e Republikës së Shqipërisë, në mbështetje të neneve 131/f e 134/g të Kushtetutës, si dhe të nenit 72 të ligjit nr. 8577, datë 10.02.2000 “Për organizimin dhe funksionimin e Gjykatës Kushtetuese të Republikës së Shqipërisë”, me shumicë votash,

VENDOSI:

- Shfuqizimin si të papajtueshëm me Kushtetutën e Republikës së Shqipërisë të vendimit nr.781, datë 12.6.2007 të Kolegjit Civil të Gjykatës së Lartë.

- Dërgimin e çështjes për shqyrtim në Gjykatën e Lartë.

Ky vendim është përfundimtar, i formës së prerë dhe hyn në fuqi ditën e botimit në Fletoren Zyrtare.

Anëtarë pro: Kujtim Puto, Xhezair Zaganjori, Fehmi Abdiu, Sokol Sadushi, Admir Thanza.

Anëtarë kundër: Vladimir Kristo (kryetar), Sokol Berberi, Vitore Tusha, Petrit Plloçi.

MENDIMI I PAKICËS

Jemi kundër vendimit të shumicës për këto arsye:

1. Shumica e vlerëson në mënyrë të njëanshme vendimin e Kolegjit Civil të Gjykatës së Lartë (më poshtë Kolegji), kur i referohet vetëm një paragrafi të tij në të cilin thuhet se pretendimi i paditëses për ekzistencën e një marrëdhënie detyrimi nuk është provuar gjatë seancës gjyqësore. Shumica pretendon se Kolegji ka vepruar në kundërshtim me nenin 141 të Kushtetutës që parashikon juridiksionin rishikues të kësaj gjykate, sepse në kundërshtim edhe me kompetencat e përcaktuara në nenin 472 të Kodit të Procedurës Civile, ka bërë vlerësim të ndryshëm të provave dhe fakteve të administruara nga gjykata e faktit dhe ajo e apelit.

2. Në kundërshtim me sa argumenton shumica, Kolegji ka vepruar në përputhje me nenin 141 të Kushtetutës dhe nenin 472, germa “a” të Kodit të Procedurës Civile duke qenë plotësisht brenda kornizave të juridiksionit të vet. Kolegji, kur shprehet në vendim se marrëdhënia juridike e detyrimit nuk është provuar, këtë vlerësim nuk e lidh me aspektin procedural të të provuarit, por e bën në funksion të interpretimit juridik të kuptimit të një marrëdhënieje detyrimi.

3. Kolegji i kushton në vendim një kre të veçantë (kreu III) interpretimit juridik të marrëdhënies së detyrimit në funksion të çështjes konkrete, duke vepruar në këtë mënyrë si gjykatë ligji. Kolegji, referuar në provat e administruara në gjykimet e mëparshme, në kushtet e mungesës së një kontrate të shkruar midis palëve ndërgjyqëse, ka bërë interpretimin e ligjit kur arrin në përfundimin se mjafton që njëra prej palëve të kontestojë detyrimin që marrëdhënia konkrete të vihet në dyshim. Kolegji arsyeton, ndër të tjera, se “...pranimi i një detyrimi kërkon gjithnjë shprehjen e vullnetit të njëres palë dhe kjo shprehje vullneti duhet të bazohet në një kontratë...”. Kërkuarja Violeta Kanani asnjëherë gjatë gjykimeve të zhvilluara “... nuk ka

pranuar ekzistencën e një kontrate midis saj dhe anës së paditur”. Kolegji konkludon se në kushtet e mungesës së një kontrate të shkruar, nuk mund të pretendohet se jemi përpara një marrëdhënieje detyrimi në kuptimin juridik.

4. Kolegji, duke vazhduar me interpretimin e ligjit, ka arritur në përfundimin se ligji është kuptuar dhe zbatuar keq nga gjykatat më të ulëta. Kolegji arsyeton më tej në vendim se gjykatat i janë referuar në mënyrë të përsëritur nenit 80 të Kodit Civil. “Ky nen, vazhdon arsyetimin kolegji, ka të bëjë me parimin e përgjithshëm të vlefshmërisë së një veprimi juridik dhe konkretisht një veprim juridik prezumohet se është i vlefshëm vetëm nëse vullneti i shfaqur për kryerjen e tij është i padyshimtë”. Duke arsyetuar dallimet juridike midis marrëveshjes për lidhjen e një kontrate si të tillë dhe formës me të cilën duhet të vishet një marrëdhënie juridike detyrimi që ajo të jetë e padyshimtë, Kolegji konkludon se palët duhet të lidhnin një kontratë të shkruar për të shmangur mosmarrëveshjet meqenëse “...në asnjë rast pala e paditur nuk ka pranuar detyrimin e saj”. Këto janë arsytet për të cilat Kolegji ka vendosur ndryshimin e vendimit të Gjykatës së Apelit Vlorë dhe Gjykatës së Rrethit Gjyqësor Fier dhe rrëzimin e kërkesëpadisë së Violeta Kananit.

5. Duke vepruar si më sipër, ndryshe nga sa pretendohet në vendimin e shumicës, Kolegji ka respektuar edhe jurisprudencën e Gjykatës Kushtetuese. Kështu, në vendimin nr.7, datë 9.3.2009 të kësaj Gjykate thuhet ndër të tjera se Gjykata e Lartë nuk merr prova, por shqyrton dhe analizon çështjen në drejtim të kontrollit të ligjshmërisë dhe bazueshmërisë të vendimeve të ankimuara, kontroll i cili konsiston në analizën e plotë të fakteve dhe rrethanave, të cilat janë pranuar më parë si të vërteta nga gjykata e faktit dhe apelit. Nuk rezulton asnjë fakt apo rrethanë që Kolegji të ketë marrë prova apo të ketë bërë vlerësim të ndryshëm të tyre. Përkundrazi, Kolegji ka bërë atë që ka theksuar në mënyrë të përsëritur Gjykata Kushtetuese në jurisprudencën e saj; ka shqyrtuar problemet që kanë të bëjnë me mosrespektimin ose zbatimin e gabuar të ligjit material e procedural (*Vendimi nr.17, datë 30.4.2007 i Gjykatës Kushtetuese*).

Së fundi, nuk është detyrë e Gjykatës Kushtetuese të vlerësojë nëse interpretimi i ligjit i bërë nga kolegjet e Gjykatës së Lartë është ose jo i drejtë, sepse nuk është pjesë e juridiksionit të saj kushtetues. Një qëndrim i kundërt do ta kthente Gjykatën Kushtetuese në një gjykatë të shkallës së katërt të juridiksionit të zakonshëm.

Anëtar
Petrit Plloçi

Kryetar
Vladimir Kristo